

Představa a představované

Intencionální vztah nemusí být vždy vztahem mezi pojmem a pojatým, ale je třeba jej chápat mnohem šíře, tedy např. též mezi představou a představovaným. Abych si mohl něco představovat, musím si svou představující aktivitou před sebe postavit (tedy: před-postavit, před-sebe-stavět) něco, co je potom možno označit jako to „představované“. Toto představované není a nemůže ani být součástí ani složkou mého aktu představování; ale zároveň je zřejmé, že jde jen o „představu“, nikoli ještě nějakou „věc samu“. Musíme se proto docela vážně a zkoumavě tázat, jako to povahu má ona představa představovaná, a to jak na rozdíl od věci samé, která je někým představována (pokud to jsme my, tedy kterou si aktivně představujeme), a na druhé straně na rozdíl od toho aktivního představování, jehož ono představované (které je představováno tak, že výsledkem je ona představa představovaná) není a nemůže být součástí ani složkou, neboť je až výsledkem onoho aktu. Problémem se pak ovšem stává „ontologický status“ toho představovaného. Avšak o to právě jde, tuto nesnáz nestrčit pod koberec.

(Písek, 091209-1.)